गमने तु कृतां बुद्धिं न ते शक्नोमि राघव ।
विनिवर्तयितुं वीर नूनं कालो दुरत्ययः ॥ ३० ॥
गच्छ पुत्र त्वमेकाग्रो भद्रं तेऽस्तु सदा विभो ।
पुनस्त्वयि निवृत्ते तु भविष्यामि गतक्लमा ॥ ३१ ॥
प्रत्यागते महाभागे कृतार्थे चरितव्रते ।
पितुरानृण्यतां प्राप्ते त्वयि लप्स्ये परं सुखं ॥ ३२ ॥
कृतान्तस्य गतिः पुत्र दुर्विभाव्या सदा भुवि ।
यत् त्वां संचोदयति मे वच आक्षिप्य राघव ॥ ३३ ॥
गच्छेदानीं महाबाहो क्षेमेण पुनरागतः ।
नन्दयिष्यसि मां पुत्र साम्ना श्लक्ष्णेन चारुणा ॥ ३४ ॥
अपीदानीं स कालः स्याद्वनात् प्रत्यागतं पुनः ।
येन त्वां पुत्र पश्येयं जटावल्कलधारिणं ॥ ३५ ॥
तथा हि रामं वनवासनिश्चितं ।
समीक्ष्य देवी परमेण चेतसा ।
उवाच रामं शुभलक्षणं वचो ।
बभूव च स्वस्त्ययनाभिकाङ्क्षिणी ॥ ३६ ॥

इत्ययोध्याकाण्डे कौशल्याश्वासनं नाम चतुर्विंशः सर्गः
॥ २४ ॥